

ЧЕСТ

Елиф Шафак

Превод Емилия Л. Масларова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Honour*
Заглавие на турски език *Iskender*

Copyright © Elif Shafak, 2012

Преводът е от английски език, на който е написан оригиналът на книгата.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Виктория Иванова
Коректор Таня Симеонова

Оформление на корицата Лъчезар Касабов
Илюстрацията на корицата е по снимки от Shutterstock.

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2012
ISBN 978-954-27-0756-1

ЕСМА

Лондон, септември 1992 година

Майка ми умря два пъти. Обещах си да не допускам историята ѝ да бъде забравена, но все не намирах времето, волята или пък смелостта да я опиша. Доскоро. Съмнявам се някога да стана истински писател и вече съм се примирила с това. Достигнах възраст, в която приемам по-спокойно своите ограничения и провали. Но трябваше да разкажа историята, било то и на един-единствен човек. Трябваше да я запрата някъде във Вселената, където да се рее на воля, далеч от нас. Дължах я на мама, тази свобода. И трябваше да приключи тази година. Преди да го пуснат от затвора.

След няколко часа ще извадя от фурната сусамовата халва, ще я оставя да стине при мивката и ще целуна мъжа си, преструвайки се, че не забелязвам притеснението в очите му. После ще изляза от нас заедно с двете си дъщери близначки – седемгодишни, с четири минути разлика – и ще ги закарам на рожден ден. По пътя те ще се карат и, както никога, аз няма да направя забележка. Ще се чудят дали на рождения ден ще има клоун, или още по-добре – илюзионист.

– Като Хари Худини – ще кажа.

– Хари кой?

– Тя каза Хуудини, глупачко!

– Кой е този, мамо?

Ще ме заболи. Болка като от жило на пчела. Не толкова на повърхността, колкото отвътре – засилващо се парене. Както толкова пъти дотогава, ще си дам сметка, че не знаят нищо за историята на рода си, защото не съм им разказвала почти

нищичко. Някой ден, когато са готови. Когато съм готова аз.

След като заведа момичетата на рождения ден, ще побъбря малко с другите майки. Ще напомня на домакинята, че една от гъщерите ми има алергия към ядки, но тъй като е трудно да различи близначките, е по-добре да ги наглежда и двете и да внимава да не ядат нищо с ядки, включително от тортата. Не е много честно спрямо другата ми гъщеря, но между роднини понякога стават и такива неща – нечестни.

После ще се кача отново в колата – червен остин монтего, който се редуваме да караме с мъжа ми. От Лондон до Шрусбъри е три часа и половина. Малко преди Бирмингам сигурно ще се наложи да спра и да зарея. През цялото време ще слушам радио. Така ще ми е по-лесно да прогоня призраците – с музика.

Много пъти съм мислела да го убия. Кроила съм сложни планове с пистолети, отрова и – още по-добре – съвременно ножче – за поетична справедливост. Минавало ми е през ум и да му простя, докрай и истински. Накрая не направих нито едното, нито другото.

Щом пристигна в Шрусбъри, ще оставя колата пред железопътната гара и ще отида пеш до мрачната сграда на затвора – на пет минути е. Ще започна да сноа напред-назад по улицата или ще се облегна на стената срещу главния вход, докато го чакам да излезе. Не знам колко ще чакам. Не знам и как ще реагира той, когато ме види. Не съм го виждала повече от година. Преди ходех редовно на свиждане, но когато денят да го пуснат на свобода приближи, просто престанах да идвам.

По някое време тежката врата ще се отвори отвътре и той ще излезе. Ще погледне похлупеното от облаци небе, отвикнал да вижда огромното празно пространство над себе си след четиринайсет години в затвора. Представям си как мига срещу дневната светлина – като някое изчадие на тъмнината. През това време аз ще стоя, без да се помръдвам, и ще броя до десет, до сто или до три хиляди. Няма да се презърнем. Няма да стиснем ръцете си. Само кимване и поздрав с възможно най-тихия задавен глас. Щом стигнем гарата, той ще се качи в колата. Аз ще се изненадам колко е подвижен. Все пак още е млад.

Ако поиска да запали цигара, няма да възразя, въпреки че мразя миризмата и не разрешавам на мъжа си да пуши у нас или в колата. Ще подкараме през провинциална Англия, покрай притихнали поляни и ширнали се ниви. Той ще попита за дъщерите ми. Аз ще отвърна, че са добре, бързо растат. Той ще се усмихне, сякаш има някаква представа какво е да си родител. В отговор аз няма да попитам нищо.

Ще нося касета, която да слушаме по пътя. Най-големите хитове на ABBA – всички песни, които мама си тананикаше, докато готвеше, чистеше или шиеше. Take a Chance on Me, Матма Миа, Dancing Queen, The Name of the Game... защото, сигурна съм, мама ще ни наблюдава. Майките не отиват на небето, след като умрат. Получават специално разрешение от Бог да поостанат още малко и да наглеждат децата си, каквото и да се е случило между тях през краткия им земен живот.

Щом се върнем в Лондон и стигнем Барнсбъри Скуеър, ще потърся къде да спра, мърморейки. Ще завали – мънички кристални капки. Накрая ще намерим къде да пхна колата, след десетина маневри. Приятно ми е да си мисля, че шофирам добре, но само докато се стигне до паркирането. Чудя се дали той ще се присмее, че карам като всички жени. Навремето би го направил.

Ще тръгнем заедно към къщата по улицата, тиха и светла отпред и зад нас. За стотна от секундата ще сравним квартала със стария ни дом в Хакни, с къщата на „Лавендър Гроув“, и ще се изумим колко различно изглежда всичко сега, как времето е минало напред, макар ние да не сме.

След като влезем у нас, ще събуем обувките си и ще си сложим пантофи: за него – класически графитеносиви, на мъжа ми, за мен – виненочервени с помпони. Лицето му ще се сгърчи, щом ги види. За да го успокоя, ще му кажа, че са ми подарък от дъщерите. Той ще се отпусне, разбрал, че не са *нейни*. Приликата е просто съвпадение.

После ще загледа от вратата как правя чай, който поднасям без мляко, с много захар, в случай че затворът не е променил навиците му. След това ще извадя сусамовата халва. Ще седнем заедно при прозореца, стиснали в ръцете си чашите и чиниите,

като възпитани непознати, които гледат нарцисите в задния двор под гържа. Ще ме похвали за готвенето, ще каже колко му се е ягяла сусамова халва, въпреки че любезно ще откаже да му донеса още. Аз ще отвърна, че следвам точно рецептата на мама, но халвата ми все не става толкова вкусна, колкото нейната. Това ще затвори устата му. Двамата ще се погледнем втренчено, във въздуха ще увисне тежко мълчание. После той ще се извини, ще каже, че се чувства уморен и, ако нямам нищо против, иска да си почине. Ще го отведе в стаята му и ще затворя вратата, бавно.

Ще го оставя там. В стая в гома си. Нито много далеч, нито твърде близо. Ще го гържа затворен между онези четири стени, между омразата и любовта, които пряко волята си изпитвам – за вечни времена хванати в капана на сърцето ми.

Той ми е брат.

Той, убиецът.